

Nel Torfs

De verpleegsters deden hun best om de geur van oude lijken te verdoezelen met de sterke geur van bleekmiddel en het frisse aroma van herfstregen dat door het open raam naar binnen zweefde, maar het was bij lange na niet genoeg. De gewonden lagen in benarde situaties in smalle bedden die in twee lange rijen tegenover elkaar waren opgesteld, en lichte verdovingsmiddelen werden in hun water gemengd om hun pijn te verzachten. Het was echter een vaststaand feit dat niemand wilde toegeven: de tabletten hielpen niets.

Wanhopig bleven de verpleegsters zichzelf echter voorliegen dat ze dat wel deden en dat het niet hun reinste verspilling van moeite en tijd was, maar de waarheid zweefde als een dichte damp zenuwgas tussen hen in. Bovendien waren de meeste soldaten die hier lagen nu al ten dode opgeschreven.

Willem Suárez Riveros, van Spaanse afkomst, maar rond zijn vijftiende verjaardag gevlucht voor de oorlog die daar woedde — om terecht te komen in een andere — lag in één van de bedden, zijn ogen gesloten, zijn mond vertrokken van de pijn. De lakens die over hem gedrapeerd lagen, waren roodroze gekleurd door het bloed dat nog steeds uit de schotwond in zijn borst en door het verband heen sijpelde.

Hij wachtte totdat zij kwam. Totdat hij haar hand kon vasthouden, haar nabijheid kon voelen en haar lippen kon proeven.

De dubbele houten deuren die deze zaal van een tweede scheidde, vlogen open en hij hoorde een gesmoorde kreet, die verdacht veel leek op “Will”. Will. Een bijnaam die alleen zij ooit gebruikte. Toen voelde hij hoe een hand de zijne vastpakte. Knipperend opende hij zijn ogen en keek naar hun in elkaar verstrengelde vingers. Haar bleke huid vormde een schril contrast tegen zijn getinte lichaam. Vlak nadat hij was gevlucht uit zijn geboorteland, had hij haar ontmoet. Margareth Everaerts.

‘Nee, dat durf je niet.’ Hij was zestien en naast hem stond Margareth, met haar hand in haar zij en een uitdagend glimlachje om haar lippen. In haar andere hand hield ze een grote steen. Ook hij hield een steen vast, iets kleiner dan de hare, maar met een scherpe punt eraan.

Het was een durfspelletje: gooi een steen naar de oude terreinwagen, vlucht weg, gooi nog een steen. In de wagen zat Hendrik Paesschens, de oude, norse man die elke zaterdag- en zondagavond door de straten patrouilleerde, met telkens die blik op zijn gezicht die je deed vermoeden dat hij net een ontzettend zure citroen had doorgeslikt. Het was een spannend spel om hem uit te dagen door de lak van zijn auto te beschadigen met de grote stenen, om die trek om zijn lippen nog extra in de verf te zetten door zijn woede in hem naar boven te laten komen. Niemand mocht hem en veel kinderen hielden ervan om hem uit de kast te jagen. Margareth dacht dat hij het niet durfde.

Wel, dan zou hij haar eens laten zien waartoe hij in staat was.

Hij bracht zijn arm naar achteren en gooide de steen met een krachtige worp naar de wagen. Hij knalde tegen het portier aan, vlak onder het raam, en zelfs van deze afstand zag Willem de grijze streep die de steen door de lak had getrokken.

Het portier vloog open en Hendrik stormde naar buiten. Margareth liet geschrokken haar steen vallen. Enkele tellen bleven ze nog staan, toen draaiden ze zich om en sprintten weg. Lachend baanden ze zich een weg door het hoge gras, in de wetenschap dat zij veel sneller waren dan de weliswaar getrainde, maar driedubbel zo oude man die hen achtervolgde. De groene stengels kietelden hun blote kuiten, en ze duwden de halmen gierend aan de kant. Na een tijdje rennen kwamen ze hijgend tot stilstand.

Margareth plantte haar handen op haar knieën en ademde zwaar in en uit. Ze keek verbouwereerd maar ook geamuseerd naar Willem op, die ook stond te bekomen van hun sprint. Hendrik waren ze duidelijk kwijt. Na een tijdje ging Margareth overeind staan en leunde tegen de knoestige stam van een kleine eik. Willem stond tegenover haar.

Hoe het gebeurde, wist hij niet precies, maar ze stonden zo dicht bij elkaar dat ze dezelfde lucht inademden. Zo dicht dat hij haar wimpers kon tellen en de kleine sproetjes op haar wangen en rond haar neus kon zien. Zo dicht dat hij het niet kon laten om de afstand te overbruggen en zijn lippen op de hare te drukken.

Nu zat ze op een lage kruk naast zijn bed en keek met grote, doodsbanige ogen op hem neer. Zij wist wat hij wist: hij zou sterven. Maar kennelijk was zij daar banger voor dan hijzelf.

Met zijn vrije hand streek hij een lok, die ontsnapt was uit de strakke knot op haar achterhoofd, achter haar oor, al deed die beweging hem naar adem happen van de pijn. Hij keek met een waterig, vermoeid glimlachje naar haar op.

‘Zou je me’, vroeg hij, ‘nog voor een laatste keer willen kussen?’

Hij voelde haar lippen op de zijne en blies zijn adem zuchtend uit. Zijn borst zakte in en hij voelde op een vreemde manier de pijn wegebben, alsof haar liefdevolle aanraking die eruit zoog. Zijn hoofd tolde, maar

hij wist niet of dat kwam door de bedwelmende golf intensiteit die na al die jaren nog steeds door hem heen raasde als ze hem aanraakte, of door het feit dat het steeds slechter met hem ging. Hij voelde zich wegzakken, zag haar ogen nog een keer angstig opengaan, voelde hoe de grip van haar hand verslapte. En toen voelde hij niets meer.